

tibenden for en anden Kreds end den, i hvilken den Bekendtgørelse, der ændres, er indrykket. Derfor maatte enten Bekendtgørelse i ethvert Tilfælde ske i samtlige til Optagelse af Proklamata bestemte Tidender, eller Antallet af de Steder, hvor Bekendtgørelsen skal ske, forøges. I begge Tilfælde forøges Bekostningen betydeligt, og i sidstnævnte Tilfælde bliver derhos Rundgørelsen kun lidet oplysende. Man har derfor troet, at det turde være hensigtsmæssigt, at Publikum henvises til at søge alle Oplysninger paa samme Sted, og at derfor Bekendtgørelserne i de her omhandlede Tilfælde kun skulde ske i Berlingske Tidende, som den med Hensyn til Efterfølgningen af retslige Bekendtgørelser mest benyttede og videst udbredte Tidende.

Til § 3.

At samtlige de Tilførsler, som i Overgangstiden fra Skibsregistreringslovens Udstedelse og indtil den den 1ste Januar 1894 træder i Kraft, i Medfør af Lovens § 69 ere optagne i Rederiregistreret, for at erholde den i Lovens § 26, 2det Stykke, omhandlede Retsvirksomhed, ogaa maa bekendtgøres, maa man anse for givet og hjemlet i Lovens § 26, 1ste Stykke. At lade dette ske gennem Bladbekendtgørelse paa samme Maade som de senere successive Anmeldelser, vil haade være meget bekvæmligt, selv om Bekendtgørelsen indskrænkes paa den i foregaaende Paragraf omhandlede Maade, og derhos med Hensyn til den praktiske Benyttelse af Fortegnelserne næppe hensigtsmæssigt. Det drejer sig nemlig om ikke mindre end c. 1,500 Rederier. Man har derfor troet at burde foreslaa, at Bekendtgørelser ordnes paa den i nærværende Paragraf antydede Maade, hvorved det sikkert kan paaregnes, at Oplysningerne ville faa den videste Udbredelse og tilkomme Publikum i den lettest tilgængelige og mest brugelige Skikkelse.

Til § 4.

Ihvorvel der paa Grund af Modsetningen mellem Skibsregistreringslovens § 18, der udtrykkeligt siger, at den her omhandlede Bekendtgørelse sker paa Anmelderens Bekostning, og Lovens § 26, der i saa Henseende intet udtaler, kunde rejses Tvivl, om ikke Hensigten har været at tilkendegive, at de i § 26 omhandlede Bekendtgørelser skulde ske for Statskassens Regning, maa Mini-

steriet dog anse de Grunde, der tale for det modsatte, jfr. bl. a., at Paragraffen kun henviser Udgifterne ved den i Paragraffens Slutning omhandlede Samling til Bevilgelse paa Finansloven, for afgørende, og uden særlig Hjemmel vilde man derefter ikke anse sig for berettiget til at undlade at efterkræve de til Bekendtgørelserne efter § 26, jfr. 43, 2det Stykke medgaaende Udgifter hos Anmelderen. Ligesom imidlertid en saadan Afkrævning, navnlig da Loven ikke indeholder Bestemmelser svarende til Firkantloven af 1ste Marts 1889 §§ 2 og 5 og saaledes den virkelig medgaaende Udgift maatte efterkræves hos Anmelderen, vilde volde stor Vanskelighed, saaledes har man ogsaa ment, at andre Grunde talte for at lade Statskassen afholde disse Udgifter. For det første vilde Justitsministeriet, der skal godkende de Regler, hvorefter Offentliggørelsen skal ske, naar Udgiften skal falde paa Anmelderen, nødsages til at indskrænke Indholdet af Bekendtgørelsen til, hvad der i strengeste Forstand maatte siges at være paabudt i Lovens § 26, jfr. 25. Men Bekendtgørelser af et saadant Indhold vilde sikkert blive saa begrænsede, at den Nytte, Bekendtgørelsen som oplysende for Publikum skulde stifte, i høj Grad vilde indskrænkes. Naar derimod Udgiften overtages af Statskassen, aabnes der Justitsministeriet en større Frihed i Fastsættelse af Bekendtgørelsernes Indhold, der vil gøre det muligt at give dem en virkelig oplysende Skikkelse. Men dernæst maa man mene, at Afholdelsen af de til Bekendtgørelse medgaaende Udgifter særlig for Partrederiernes Vedkommende, for hvilke Bekendtgørelserne kunne blive af større Omfang og hyppigere i Antal, vil kunne blive en for Skibsrederiet trykkende Udgift, som navnlig kan falde haardt paa de i mange smaa Partrederier udstykkede Partrederier og muligt kunde have til Følge, at de, hvad der ikke kan anses for ønskeligt, efterhaanden gik over til at blive Aktieselskaber. Af de nævnte Grunde, der til Dels i endnu højere Grad finde Anvendelse paa den samlede Bekendtgørelse, som i Medfør af Lovens § 69 skal ske af samtlige den 1ste Januar 1894 til Rederiregistreret tilførsler, har Justitsministeriet troet, at afgørende Grunde talte for de nævnte Udgifters Overtagelse af Statskassen, for hvilken der ikke kan være Tale om, at saadan Overtagelse skulde være af finansiell Betydning.